

Sygn. akt V KZ 4/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **K. K.**

skazanego za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k., art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu
w dniu 14 marca 2019 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 27 lipca 2018r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 lutego 2018r., sygn. akt II K [...], skazujący K. K. za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. art.11 § 2 k.k. i inne, na karę łączną roku i 6 m-cy pozbawienia wolności. Orzeczenie zostało doręczone skazanemu w dniu 24 września 2018r. (k-307). W dniu 24 października 2018r. skazany przesłał osobistą kasację (k-309). Zarządzeniem z dnia 14 listopada 2018r. Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ś., na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., wezwał go do uzupełnienia braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie kasacji przez adwokata lub radcę prawnego w terminie 7 dni od daty doręczenia ww.

zarządzenia (k-315). Wspomniane zarządzenie skazany odebrał w dniu 5 grudnia 2018r. Zarządzeniem z dnia 20 grudnia 2018r. odmówiono przyjęcia kasacji sporządzonej osobiście przez skazanego, wskazując iż w określonym terminie, mimo stosownego wezwania skazany nie uzupełnił braku formalnego nadesłanej kasacji (k-317). Zarządzenie zostało doręczone skazanemu w dniu 17 stycznia 2019r. (k- 329).

W dniu 24 stycznia 2019r. skazany przesłał do Sądu Okręgowego zażalenie, wnosząc o uchylenie zaskarżonego zarządzenia. Uzasadniając ten środek odwoławczy skazany podał własną interpretację słowa „adwokat”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne.

Zgodnie z art. 526 § 2 k.p.k. istnieje tzw. przymus adwokacki dla sporządzenia i podpisania kasacji przez stronę. W myśl powyższego przepisu jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym. Wprowadzony we wskazanym przepisie przymus wykonania czynności przez osobę posiadającą wiadomości fachowe ma na celu potrzebę zapewnienia odpowiedniego, profesjonalnego poziomu skarg kasacyjnych, a także ich merytoryczną poprawność.

Skazany – pomimo skutecznego wezwania do usunięcia braku formalnego wniesionej przez siebie kasacji związanego z jej osobistym wywiedzeniem – tego braku, w wyznaczonym pod rygorem odmowy przyjęcia kasacji terminie nie usunął. Nie złożył także wniosku o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu. W tej sytuacji, - w myśl art. 530 § 2 k.p.k. - zaistniała konieczność wydania zaskarżonego zarządzenia a argumenty podnoszone przez żalącego nie mają żadnego wpływu na jego treść.

W procedurze karnej słowo „adwokat” nie wymaga szerszej interpretacji i pokrętna argumentacja skazanego odnośnie do tego pojęcia, zaprezentowana w uzasadnieniu zażalenia nie może tym samym odnieść pożądanego przez niego skutku. Nie może u nikogo budzić wątpliwości, iż obrońcą lub pełnomocnikiem, będącym adwokatem upoważnionym do sporządzenia i podpisania kasacji,

może być jedynie osoba wpisana na listę adwokatów (art. 65-69 prawa o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. - Dz.U.2018.1184.), wykonująca zawód adwokata.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.